

OLTÁRISZENTSÉG CSODÁK
házánkban

Oltáriszentség csodák
házánkban
az elmúlt évtizedekben

Szerkesztette: Jánossy Gábor
Lektorálta: Bocsa József, Sch.P.
Kiadja: Stella Maris Alapítvány,
1539 Budapest, Pf. 638.
www.tengernekcsillaga.hu
(A „Tengernek Csillaga” c. lap melléklete)
Készült a Co-Print Kft. nyomdájában (www.co-print.hu)
Felelős vezető: Gebauer Gergő

2016. augusztus

Bevezetés

Érdekes tendenciákat fedezhetünk fel Egyházunkban. Nagy részük visszavezethető a II. Vatikáni Zsinatig. Eredményeként sok mindent szépen letisztáztak, megfogalmaztak, de számtalan helyen a szöveg tartalmaz egy megjegyzést: „bizonyos esetekben azonban ez is, az is megengedhető”. Az Oltáriszentséget illetően a kézbe áldoztatás is hasonlóan került a záró dokumentumba. És ha ma körülnézünk, a hívek többsége szinte mindenhol kézbe áldozik. Egy-két évtized alatt általánosan bevett szokássá vált.

Egyes felmérések egyértelműen összehozzák ezt a helyzetet az Oltáriszentség tiszteletének csökkenésével. Bizonyára így is van, hiszen ha belegondolunk, egészen más belső viszonyulást támogat egy olyan cselekedet, amikor térdelve várom, hogy a pap a nyelvemre helyezze Jézus Krisztus Szent Testét, mint amikor a kezemet nyújtom, majd magamat áldoztatom meg, ahogy az ételt fogyasztom. Mindezt menet közben. Sokszor jut eszembe, hogy kisarkítva a lényege leírható így: hoci-nesze-hamm. Ragozhatjuk, hogy milyen szépen tartjuk a kezünket, a lényeg attól nem fog megváltozni.

Nem akarok sok szót ejteni arról az egyáltalán nem mellékes tényről, hogy a kézbe áldozás közben számtalan apró Szentostya darabka hullhat – és hullik is – a földre, melyben Egyházunk tanítása szerint Jézus Krisztus ugyanúgy jelen van. Azon taposunk. Legalábbis a következő arra járó áldozó.

Tény, hogy az Oltáriszentség tisztelete jelentősen csökkent az utóbbi évtizedekben nemcsak hazánkban, hanem világméretekben is. Pedig aki nem hiszi, hogy Jézus Krisztus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben, az nem mondhatja magát katolikusnak! Ez alap hittétel! Jézus Krisztus, aki maga a szeretet, finoman figyelmeztet.

Az elmúlt években Argentínában, Lengyelországban és Magyarországon (Százhalombattán) is egy-egy leesett Szentostyával történt csoda – hússá változott.

Elgondolkoztató az is, hogy amint a kézbe áldozás terjed, úgy a tabernákulum is változtatja a helyét. Ma már alig találunk olyan templomot, ahol megmaradt annak középpontjában, benne a Szentostyában köztünk lakó Jézus Krisztussal (pl. ahol a műemlékvédelem nem engedi eltávolítani a főoltárt, változatlanul áll a Tabernákulum – akár használják Jézus Krisztus őrzésére, akár nem). Helyébe, a középpontba a pap széke szokott kerülni...

Minden templom azért épül, hogy Jézus Krisztust legyen hol őrizni, imádni az időjárás viszontagságaitól függetlenül. Tehát Érte épül, ezért a Tabernákulumnak a középpontban a helye! Mégis egyre távolabb kerül tőle, sőt már

több helyen a templom légteréből is kitétték külön „Szentségi kápolnába”. Szépen hangzik ugyan: elméletileg ott nyugodtabban lehet imádkozni, a gyakorlatban azonban emellett a templom, az imáadására hivatott „épület” egyre inkább klubhelyiséggé, rendezvények színhelyévé alakul át. És mindez egyházi irányítással. Papok, püspökök jóváhagyásával kerül egyre távolabb Jézus Krisztus a szentély középpontjától. Valami nincs rendben!

Nemrég egy bérmálás kapcsán a Budapest, Szent Imre plébánia templomban jártam. Idejében érkeztem, volt idő még imádkozni, amennyire lehetett, hiszen folyamatos zsidobongás uralkodott a gyülekező nép között. Mintha valamilyen koncert terembe kerültem volna, ahol éppen várjuk a zenészek bevonulását, miközben mindenfélet meg tudunk beszélni a szomszédunkkal. Ebben a templomban a Tabernákulum az oldalhajó elejére van „félretéve”. El is gondolkodtam magamban, milyen bajba is kerülne egy pap, ha az Oltáriszentség tiszteletéről kellene beszélnie, és eközben jelezni akarná, hogy Jézus Krisztus valóban itt lakik a Tabernákulumban. A beszéd helyéről, az ambótól talán nem is látszik a Tabernákulum, a hívek jelentős része elől pedig a padból az oldalhajó oszlopai rejtik el. Ilyen körülmények között hogyan lehetne rámutatni, hogy Jézus Krisztus – aki az Oltáriszentségben tapintható és érzékelhető formában lakik köztünk – itt a központ, de amott eldugva található meg kedves hívek. Higgyétek el, hogy Ő a központ, csak épp félre tettük...

Évekkel ezelőtt volt egy megdöbbentő élményem a Budapest, Városmajori templomban. Megtelt a katolikus általános iskola diákjaival és szüleikkel. A pap a mikrofont kezébe véve lejtött a padok közé, ott tartotta meg a prédikációját. Eljutott egy pontig, amikor Jézus Krisztus valós jelenlétét ecsetelte a Szentostyában, és akkor a padok közül kicsit hátra fordulva rámutatott a Tabernákulumra, hogy ott lakik Jézus. Megrendített az a halk kuncogás, nevetgélés, ami ekkor végig szaladt a templomban levők között. Egy papot, aki hitünk alapjáról, az Oltáriszentségről beszélt, a katolikus iskola diákjai és a hozzájuk tartozó szülők közül sokan kinevették! Valami nincs rendben!

Jézus és a Szűzanya szeretettel, halkan, csöndben, de határozottan figyelmeztet minket. Könnyeket hullatnak, olajat könnyeznek szobrok és képek időnként és helyenként. Jézus alkalmanként egy-egy pap kezében megmutatja, hogy az átváltoztatott Borban, az átváltoztatott Szentostyában valóságosan jelen van, emberi vérré, emberi hússá változik, mely laboratóriumi vizsgálattal is igazolható. Ők figyelmeztetnek, de mi nem akarjuk meghallani, meglátni. Papjaink és püspökeink közül néhányan inkább igyekeznek eltitkolni, eltusolni, akár fizikailag megsemmisíteni, mintsem felmutatni az égi jeleket. Közben

csodálkozunk azon, hogy a nép hite csökken. Csodálkozunk, hogy ma már templomainkban a vasárnap megjelent hívek többsége csak addig gondolja „komolyan” a hitét, amíg ott van. A hét további részén ugyanúgy él, mint az ateisták. Valami nagyon nincs rendben! Valami nagyon kifordult Egyházunkon belül is!

A jelek mindig sokatmondóak Egyházunk életében. **Vannak atyák, akik** okos, de időnként jópofizó beszédekben reménykednek inkább, mint a hit növekedését támogató jelekben. Pedig azok égi üzenetek, melyek többet érnek az ember okoskodásánál. Ott a szó elhallgat, a szív pedig megnyílik, és árad a kegyelem – amennyiben kellő alázattal fogadják a hívek és a papok egyaránt.

Összeállításunk égi jelek néhány speciális esetét tárja eléink, melyekről nem sokat hallhattunk még, csak a hívek egymás közötti „fülbe sűgása” révén.

Az elmúlt néhány évtizedben – jelen ismereteink szerint – hazánkban több Oltáriszentség-csoda történt. Ezeket vesszük sorra ama szándékkal, hogy figyelmünkbe idézése segítse hitünk növekedését, és könnyebb legyen vallanunk: az Oltáriszentségben valóságosan jelen van Jézus Krisztus!

Egyben megjegyzem, hogy nincs mindegyik eset kivizsgálva, vagy a vizsgálat még nem zárult le, ezért annak bekövetkeztéig csak feltételes módban beszélhetünk csodáról.

Mégis ejtsünk szót róluk, hiszen hazánk készül az Eucharisztikus Világkongresszus megrendezésére 2020-ban. Ha nem vesszük igazán komolyan az Oltáriszentséget, ha nem hiszünk mélyen benne, milyen eredményre számíthatunk, hogy végezzük el feladatunkat?

Foglalkozunk hazánk Eucharisztikus csodáival azért is, mert a 2016 tavaszán nálunk járt Athanasius Schneider kazahsztáni segédpüspök egyik beszédeben egyértelműen jelezte, hogy hazánknak nem csak Regnum Marianumnak kell maradnia, hanem Regnum Eucharisztikumá, azaz az Eucharisztia országává kell válnia! Cselekedjünk, amíg nem késő!

Amennyiben egyéb Eucharisztikus (vélt vagy valós) csodáról tud valaki, szívesen fogadjuk a vele kapcsolatos történetet.

Dicsértessék a Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben most és mindörökké! Ámen.

Jánossy Gábor

Szent Vér a kendőn

P. Török Marcell atya fonói plébános volt 1976-ban, amikor november 5-én az esti szentmise alatt egy váratlan esemény miatt (a templomba belépőben felismerte azt az embert, aki korábban már az életére akart törni) felborult a kehely, és a kendőre folyt az átváltoztatott bor, Jézus Krisztus Vére. Mire megszáradt, a bor alvadt vérré változott. (Marcell atyát háromszor akarták megölni, de Isten mindháromszor megmentette őt.)

A kerületi esperes atya (Kertész Antal) kivizsgáltatta a kendőt, mely szerint a folt nem festéktől, hanem emberi vértől származik. 1977. január 6-án aláírásával tanúsította.

1988-ban egy újabb laboratóriumi vizsgálat is emberi vértől határozta meg a foltot. További részletes – igen költséges – vizsgálat tudunkkal nem történt a feltételezett Szent Vért illetően. Hogy sor kerül-e még rá, az a jövő titka.

Marcell atya az évtizedek alatt több embernek is megmutatta, beszélt nekik róla, sokaknak volt alkalma imádkozni előtte. Az imádságok hatására több gyógyulás is köthető a kendőhöz. Hálatáblák, ott hagyott mankók és botok jelzik.

Marcell atya feljegyzése a kendő sarkán: 1976. november 5-én este 7 órakor történt, hogy felborult a kehely Szentmise közben erre a korpolaréra. P. Török Marcell plébános

Szent Vér megjelenése a Szentostyán

1979. június 17-én Kaposzserdahelyen Marcell atya, mint a hely plébánosa Kertész Antallal (kanonok, kerületi esperessel) együtt mutatta be a szentmisét. Marcell atya kezében az átváltoztatás közben fényesség mellett a fehér Ostyán vörös folt jelent meg, Jézus Krisztus Szent Vére. A jelenlévők tanúságot tettek róla a helyben felvett jegyzőkönyvvel.

1979-ben egy egyszerű teszt segítségével megállapítást nyert, hogy a rajta látható rozsdabarna „folt” emberi vértől mutatkozik. Ugyanezt egy másik vizsgálat 1988-ban megerősítette.

Ezt a Szentostyát P. Török Marcell atya féltve óvta és magánál tartotta, majd vele együtt került végül Kaposfüredre. Kérésének megfelelően a Mária Házban őrizte tovább a Mindszenty József Kongregáció tagja, a hely gondnoka. Így a Szentostya elé járhattak a hívek imádkozni.

Sajnálatos módon a kaposfüredi Mária Házban Marcell atya halálát követően hivatalosan nem lehetett tárolni a Szentostyát, mivel püspöki külön engedély nem született rá vonatkozóan. A Mária Házban – annak felszentelése előtt 5 nappal kijött püspöki utasításra – a mai napig nem lehet szentmisét bemutatni.

Marcell atya kaposfüredi telke ma a Mindszenty József Kongregáció tulajdonát képezi, nem egyházi terület. Ezért sok feszültség volt és van ma is az Effeusi Mária Ház körül – sajnos. Marcell atya halálát követően volt olyan eset is, amikor el akarták lopni az itt látható Oltárszentséget. Marcell atya szerette volna, ha – mikor ő már nincs köztünk – ez a szentségtartóba helyezett Szentostya a Mária Házban marad a hívek „szolgálatában”, hogy azon a helyen sokan imádkozhassanak előtte.

Ezzel a Szentostyával több gyógyulás is egyértelműen összefüggésbe hozható, melyről hálatáblák, ott hagyott tolokocsi, mankók és botok tanúskodnak.

2016 májusában új fordulat következett be. Addig a Szentségtartóba helyezett csodával ékesített Szentostyán a rá nyomott keresztre feszített Jézus szíve helyén csak ez a bizonyos rozsdabarna „folt” volt látható – ahogy azt a kép is mutatja.

Amint a Szentségtartóval együtt egy esperes plébános 2016. május 18-án a jelenlévő 33 hívőnek előhozta ezt a bizonyos Szentostyát, a kezében tartott Szentségtartón belül, annak másik oldalán piros foltok jelentek meg, melyek kis idő elteltével megbarnultak, mint ahogy a vér megalvad.